

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/2026-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov: [REDACTED]

[REDACTED] a všetci zastúpení Advokátska kancelária Bauer s.r.o., Štúrova 19, Košice, proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 21Tp/44/2025 a proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/3/2026 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/3/2026 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Sťažovateľom [REDACTED] **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **300 eur každému**, ktoré im **j e** Krajský súd v Prešove **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Prešove **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom [REDACTED] trovy konania **1 521,60 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 246/2026-13 z 23. apríla 2026 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného porušenia ich základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21Tp/44/2025 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/3/2026 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom bolo 26. novembra 2025 vznesené obvinenie pre prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nepovolennej výroby liehu, tabaku a tabakových výrobkov podľa § 253 ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

3. Sťažovatelia boli 28. novembra 2025 uzneseniami okresného súdu vydanými v jeho napadnutom konaní (ďalej len „uznesenia o vzatí do väzby“) vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom ich väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Lehota väzby začala sťažovateľom plynúť 25. novembra 2025 o 16.45 h.

4. Krajský súd ako súd sťažnostný spojil veci sťažovateľov na spoločné konanie a uznesením zo 4. februára 2026 vydanom v jeho napadnutom konaní (ďalej len „sťažnostné uznesenie“) sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniam o vzatí do väzby zamietol. Krajský súd sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], ktorí podali sťažnosť proti uzneseniam o vzatí do väzby priamo do zápisnice, zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné. Pokiaľ išlo o sťažovateľov [REDAKOVANÉ], ktorí si ponechali lehotu na podanie sťažnosti, krajský súd ich následne podané sťažnosti zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako podané oneskorene. Sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] krajský súd zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako sťažnosť podanú neoprávnenou osobu, keďže tento sťažovateľ sa výslovne vzdal práva podať sťažnosť proti príslušnému uzneseniu o vzatí do väzby.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia pred ústavným súdom namietajú, že uznesenia o vzatí do väzby z 28. novembra 2025 im boli doručené až 20. januára 2026 a že sťažnostné uznesenie zo 4. februára 2026 im až do času podania ústavnej sťažnosti (10. marca 2026) nebolo doručené vôbec. Ani po vyše 100 dňoch od obmedzenia osobnej slobody tak nedisponujú právoplatným

rozhodnutím, z ktorého by sa dozvedeli konkrétne dôvody tzv. uvalenia väzby. Pomalým postupom okresného súdu a krajského súdu zároveň dochádza k porušeniu ich práva na periodický prieskum väzby. Oneskoreným doručovaním väzobných uznesení dochádza aj k oddialeniu možnosti ich prieskumu na podklade ústavnej sťažnosti. Nečinnosť väzobných súdov má za následok aj pominutie dôvodov väzby.

III.

Vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu, replika sťažovateľov a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že všetky uznesenia o vzatí do väzby z 28. novembra 2025 boli písomne vyhotovené 10. decembra 2025, teda v zákonnej 10-dňovej lehote, a ešte v ten istý deň boli doručované sťažovateľom ustanoveným obhajcom JUDr. Savčákovi a JUDr. Motykovi. Keďže sťažovatelia sú moldavskej a ukrajinskej národnosti a zároveň vyhlásili, že trvajú na vedení konania v ich materinskom jazyku, okresný súd pribral do konania prekladateľov. Úradné preklady dvoch uznesení o vzatí do väzby do ruského jazyka boli okresnému súdu zo strany predkladateľa doručené 18. decembra 2025 a hneď nasledujúci deň boli doručované sťažovateľom, ktorí si ich prevzali 23. decembra 2025. Preklady do ukrajinského jazyka boli okresnému súdu zo strany prekladateľa doručené až 29. decembra 2025, tieto boli následne naskenované a predložené príslušnej kancelárii 2. januára 2026. Preklady do ukrajinského jazyka boli nasledujúci pracovný deň (5. januára 2026) zaslané sťažovateľom, ktorí si ich prevzali 9. januára 2026.

7. Ustanovení obhajcovia medzičasom okresný súd informovali, že obhajobu sťažovateľov podľa všetkého prevzal iný obhajca (JUDr. Dušáková) a že sťažovatelia s nimi ako ustanovenými obhajcami odmietli komunikovať. O pravdepodobnom udelení plných mocí JUDr. Dušákovej sa okresný súd dozvedel iba od týchto ustanovených obhajcov. JUDr. Dušákovú sa okresný súd pokúšal kontaktovať, avšak bezúspešne. Následne okresný súd u vyšetrovateľky Kriminálneho úradu finančnej správy zistil, že JUDr. Dušáková predložila 17. decembra 2025 príslušné plné moci do vyšetrovacieho spisu. Plné moci boli okresnému súdu zo strany vyšetrovateľky zaslané e-mailom 9. januára 2026. Okresný súd následne doručoval uznesenia o vzatí do väzby aj JUDr. Dušákovej, ktorá si ich prevzala 20. januára 2026. JUDr. Dušáková doručila 28. januára 2026 odôvodnenie sťažností proti uzneseniam o vzatí do väzby. Príslušný spis bol okamžite predložený krajskému súdu, ktorý rozhodol svojím sťažnostným uznesením 4. februára 2026.

8. Na predĺžení napadnutého konania okresného súdu sa podpísala predovšetkým potreba zabezpečiť preklady uznesení o vzatí do väzby do ukrajinského a ruského jazyka. Okresný súd konal plynule, sťažovateľom ustanovil obhajcov, pričom nimi zvolená obhajkyňa okresnému súdu vôbec nepredložila plné moci na ich zastupovanie. Obhajkyňa JUDr. Dušáková s okresným súdom nekomunikovala a sama tak prispela k predĺženiu napadnutého konania. Okresný súd sa ju 9. januára 2026 pokúšal kontaktovať na telefónnom čísle uvedenom na jej pečiatke, ktoré bolo neplatné, a taktiež na telefónnom čísle uvedenom v Slovenskej advokátskej komore, ktoré bolo neexistujúce.

9. Okresný súd zdôraznil, že sudkyňa pre prípravné konanie rozhodovala o vzatí do väzby celkovo deviatimi uzneseniami, ktoré boli následne prekladané do ukrajinčiny a ruštiny. Samotná trestná vec sa týka ekonomickej trestnej činnosti v jednočinnom súbehu s nepovolenou výrobou liehu a tabakových výrobkov je rozsiahla a právne zložitá, pričom v nej vystupuje celkovo 9 obvinených, ktorí odmietali spoluprácu s ustanovenými obhajcami.

10. Vzhľadom na uvedené okresný súd navrhol ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd k ústavnej sťažnosti sťažovateľov uviedol, že v danej trestnej veci išlo o rozhodovanie o celkovo 9 obvinených, ktorí sú cudzinci a vo vzťahu ku ktorým bolo potrebné väzbu odôvodniť. Vyšetrovací spis spoločne so súdnym spisom, ktoré bolo potrebné zo strany krajského súdu naštudovať, mali v tom čase približne 1600 listov. Taktiež bolo potrebné sťažnostné uznesenie preložiť do cudzieho jazyka. Napadnuté konanie na krajskom súde tak trvalo 28 dní u sťažovateľov, ktorí sa vzdali práva na preklad uznesenia a 38 dní u sťažovateľov, ktorí sa tohto práva nevzdali. Príslušný spis bol krajskému súdu predložený 2. februára 2026, o sťažnostiach sťažovateľov proti uzneseniam o vzatí do väzby bolo rozhodnuté už 4. februára 2026 a sťažovateľom bolo sťažnostné uznesenie doručené 2. marca 2026, resp. 12. marca 2026 aj s prekladom. Ustanoveným obhajcom bolo sťažnostné uznesenie doručené 5. a 9. marca 2026. Zvolenej obhajkyňi JUDr. Dušákovej bolo sťažnostné uznesenie doručené uložením na pošte 5. marca 2026, avšak obhajkyňa si ho neprevzala.

12. Vzhľadom na uvedené krajský súd navrhol, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovel.

III.3. Replika sťažovateľov:

13. Sťažovatelia k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu zopakovali, že lehota rozhodovania v ich prípade nerešpektovala požiadavku urýchlenosti v zmysle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Od obmedzenia osobnej slobody 25. novembra 2025 do doručenia sťažnostného uznesenia uplynulo viac ako štvrt' roka, čo je neakceptovateľné.

14. Zvolená obhajkyňa JUDr. Dušáková nemala a nemá povinnosť predložiť plné moci aj okresnému súdu, ale tento si mal relevantné skutočnosti sám zistiť z vyšetrovacieho spisu.

15. Sťažovatelia ďalej namietajú, že krajský súd 4. februára 2026 rozhodoval už ako nepríslušný súd, keďže po zmene rozsahu škody nad 7 000 000 eur sa stali miestne a vecne príslušnými Špecializovaný trestný súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky. O sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniam o vzatí do väzby už nemal rozhodovať krajský súd (uvedené skutočnosti sú predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľov vedenej pod sp. zn. Rvp 1094/2026).

III.4. Ústne pojednávanie:

16. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a ich práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v príslušných napadnutých konaniach v súvislosti s urýchlennosťou rozhodovania o ich vzatí do väzby.

18. Ústavný súd k požiadavke urýchlennosti rozhodovania o väzbe stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlennosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca, prípadne nečinnosť v trvaní týždňov (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

19. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlennosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac) je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiarie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020, IV. ÚS 525/2025, IV. ÚS 584/2025).

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že čl. 5 ods. 4 dohovoru predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie, ktoré priznáva osobe obmedzenej na osobnej slobode právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania predmetného obmedzenia a byť prepustený v prípade, ak toto obmedzenie nie je zákonné. Označené ustanovenie dohovoru zakotvuje aj požiadavku na urýchlený prieskum zákonnosti obmedzenia osobnej slobody (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilseher proti Nemecku zo 4. 12. 2018, sťažnosti č. 10211/12 a č. 27505/14, body 251 a 252).

IV.1. Urýchlennosť rozhodovania na okresnom súde:

21. Z predložených dokumentov vyplýva, že okresnému súdu bol návrh na vzatie sťažovateľov do väzby doručený 27. novembra 2025. Okresný súd sťažovateľov nasledujúci deň vypočul a rozhodol uzneseniami o vzatí do väzby, a to vo vzťahu ku každému obvinenému (sťažovateľovi) samostatne. Vyhlásené uznesenia o vzatí do väzby, ich odôvodnenie a poučenie o prípustnosti opravného prostriedku boli sťažovateľom pretlmočené. Uznesenia o vzatí do väzby boli vyhotovené 10. decembra 2025, teda v zákonnej lehote (§ 172 ods. 3 v spojení s § 180 Trestného poriadku), a v ten istý deň expedované a ustanoveným obhajcom doručené 11. a 12. decembra 2025.

22. Dňa 11. decembra 2025 sudkyňa pre prípravné konanie kontaktovala prekladateľov a opatrením ich pribrala do konania na účel preloženia vyhotovených uznesení o vzatí do väzby do ruského a ukrajinského jazyka. Preklady do ruského jazyka boli okresnému súdu doručené 18. decembra 2025 a hneď nasledujúci deň doručované sťažovateľom [REDACTED] [REDACTED]. Dňa 29. decembra 2025 boli okresnému súdu doručené aj preklady [REDACTED].

zvyšných uznesení o vzatí do väzby do ukrajinského jazyka. Tieto boli 30. a 31. decembra 2025 zaevidované do príslušného súdneho systému a 2. januára 2026 predložené do príslušnej súdnej kancelárie. Nasledujúci pracovný deň, teda 5. januára 2026, boli tieto preklady uznesení doručované sťažovateľom.

23. Okresnému súdu bolo medzičasom (12. a 19. decembra 2025) zo strany ustanovených obhajcov avizované, že sťažovatelia s nimi odmietajú komunikovať a že podľa neoverených informácií mala ich zastupovanie prevziať JUDr. Dušáková. Po doručení uznesení o vzatí do väzby ustanoveným obhajcom a taktiež doručení prekladov uznesení o vzatí do väzby samotným sťažovateľom sa okresný súd 9. januára 2026 snažil kontaktovať zvolenú obhajkyňu na účel predloženia originálov plných moci, avšak bezúspešne (pozri bod 8 tohto nálezu). V ten istý deň okresný súd kontaktoval príslušnú vyšetrovateľku, ktorá e-mailom zaslala okresnému súdu plné moci doložené 17. decembra 2025 do vyšetrovacieho spisu Kriminálneho úradu finančnej správy. Následne 12. januára 2026 zaslal uznesenia o vzatí do väzby aj JUDr. Dušákovvej, ktorá 23. januára 2026 doručila okresnému súdu písomné podanie s informáciou, že (všetci) sťažovatelia podávajú proti uzneseniam o vzatí do väzby sťažnosť. Obratom vyzval zvolenú obhajkyňu, aby predložila odôvodnenie podaných sťažností. Dňa 28. januára 2026 ustanovená obhajkyňa doručila odôvodnenie podaných sťažností, okresný súd tieto odôvodnenia zaslal príslušnej prokuratúre a súdny spis predložil krajskému súdu.

24. Z predložených dokumentov a opísaných časových súvislostí podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že okresný súd postupoval vo svojom napadnutom konaní v zásade plynule, a to ako vo vzťahu k samotnému rozhodovaniu o vzatí sťažovateľov do väzby a doručovaniu príslušných uznesení o vzatí do väzby ustanoveným obhajcom, tak aj vo vzťahu k doručovaniu prekladov predmetných uznesení samotným sťažovateľom. O predĺženie napadnutého konania okresného súdu sa však pričínili samotní sťažovatelia, ktorí odmietli komunikovať s im ustanovenými obhajcami, ktorým boli uznesenia o vzatí do väzby doručené. Rovnako tak sa o predĺženie napadnutého konania okresného súdu pričínila aj sťažovateľmi zvolená obhajkyňa, ktorá sama s okresným súdom vôbec nekomunikovala a nebolo ju možné ani zastihnúť na dvoch ňou uvedených telefónnych číslach. V tomto smere ústavný súd pripomína, že ustanoveným obhajcom boli uznesenia o vzatí do väzby doručené 11. a 12. decembra 2025 a že plné moci zvolenej obhajkyňi boli doručené (iba) do vyšetrovacieho spisu, a to (až) 17. decembra 2025.

25. Nemožno preto prisvedčiť sťažovateľom, že okresný súd v jeho napadnutom konaní nerešpektoval požiadavku na urýchlenosť svojho rozhodovania, ani to, že by im uznesenia o vzatí do väzby boli doručené až 20. januára 2026. Sťažovatelia boli s dôvodmi svojho vzatia do väzby oboznámení už 28. novembra 2025 prostredníctvom tlmočníka a uznesenia o vzatí do väzby boli následne ich ustanoveným obhajcom doručené už 11. a 12. decembra 2025. S prekladom predmetných uznesení sa sťažovatelia mohli oboznámiť bezprostredne po ich doručení, a to 23. decembra 2025 (ruský jazyk) a 9. januára 2026 (ukrajinský jazyk).

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov nemožno vyhovieť (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. Urýchlenosť rozhodovania na krajskom súde:

27. Z predložených dokumentov vyplýva, že krajský súd si po predložení súdneho spisu 2. februára 2026 vyžiadal aktuálny vyšetrovací spis a už 4. februára 2026 uznesením spojil veci sťažovateľov na spoločné trestné konanie a sťažnostným uznesením zamietol ich sťažnosti proti uzneseniam o vzatí do väzby. Následne 27. februára 2026, teda vyše tri týždne po svojom rozhodnutí, pribral prekladateľku, ktorej zaslal sťažnostné uznesenie na preklad. Svoje sťažnostné uznesenie doručil časti sťažovateľov, ktorí netrvali na preklade sťažnostného uznesenia, 2. marca 2026 a dvom sťažovateľov, ktorí požiadali o jeho preklad, 12. marca 2026. Zásielka so sťažnostným uznesením adresovaná sťažovateľmi zvolenej obhajkyni JUDr. Dušákovej sa krajskému súdu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote.

28. Lehota rozhodovania na krajskom súde vzhľadom na uvedené predstavovala 28 dní a 38 dní. Predĺženie rozhodovania o sťažnostiach proti uzneseniam o vzatí do väzby krajský súd odôvodnil právnou zložitou vecí a potrebou prekladu sťažnostného uznesenia vo vzťahu k dvom sťažovateľom.

29. Ak by aj ústavný súd akceptoval tvrdenie krajského súdu o právnej a faktickej zložitosti danej väzobnej veci a potrebe naštudovania rozsiahleho spisového materiálu, z už uvedených časových súvislostí je zrejmé, že krajský súd rozhodol (spoločným) sťažnostným uznesením už 4. februára 2026. Nevyhnutné naštudovanie rozsiahleho spisového materiálu a vysporiadanie sa s právnou a faktickou zložitou vecí preto muselo nevyhnutne predchádzať tomuto dátumu (dňu rozhodnutia). Následné vyhotovovanie sťažnostného uznesenia v lehote týždňov, navyše v situácii prvotného vzatia sťažovateľov do väzby (tzv. uvalenie väzby), nemožno z pohľadu požiadavky na urýchlenosť rozhodovania akceptovať. Zo sťažnostného uznesenia navyše vyplýva, že sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniam o vzatí do väzby boli zamietnuté aj z dôvodu ich podania osobou, ktorá sa vzdala práva podať sťažnosť () a aj z dôvodu oneskoreného podania (); pozri tiež bod 4 tohto nálezu).

30. Vzhľadom na všetko už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd nerešpektoval požiadavku urýchlenosti rozhodovania o sťažnostiach sťažovateľov () proti uzneseniam o vzatí do väzby, a preto jeho postupom v napadnutom konaní došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a ich práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

31. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa () postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tento sťažovateľ, ktorý bol o možnosti podať opravný prostriedok poučený a toto poučenie mu bolo pretlmočené, sa výslovne vzdal možnosti podať sťažnosť proti príslušnému uzneseniu o vzatí do väzby. U tohto sťažovateľa teda nemožno tvrdiť, že by u neho po vydaní príslušného uznesenia o vzatí do väzby existoval stav právnej neistoty vo vzťahu k obmedzeniu jeho osobnej slobody väzbou. Ústavnej sťažnosti tohto sťažovateľa v tejto jej časti preto ústavný súd nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

32. Ústavný súd taktiež nevyhovel ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému postupu krajského súdu v rozsahu práv, ktoré nepokrývajú požiadavku urýchlenosti (body 18 a 20 tohto nálezu) rozhodovania o sťažnostiach sťažovateľov proti uzneseniam o vzatí do väzby (bod 4 výroku tohto nálezu).

33. Ústavný súd ďalej dopĺňa, že sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti žiadali vydať príkaz na ich prepustenie z väzby na slobodu, a to predovšetkým v nadväznosti na zrušenie sťažnostného uznesenia. Ústavná sťažnosť v časti smerujúcej proti samotnému sťažnostnému uzneseniu však bola pri predbežnom prerokovaní odmietnutá (pozri bod 1 tohto nálezu). Samotné nerešpektovanie požiadavky na urýchlenosť rozhodovania o väzbe bez ďalšieho nezakladá dôvod na vydanie príkazu na prepustenie sťažovateľov z väzby, preto ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľov taktiež nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

34. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

35. Sťažovatelia požiadali o priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 eur každému, čo odôvodnili frustráciou a pocitom neistoty v dôsledku neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu a krajského súdu.

36. Ústavný súd vzhľadom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľov zo strany krajského súdu (bod 30 tohto nálezu) pre nerešpektovanie požiadavky na urýchlenosť rozhodovania v ich väzobnej veci považoval za primerané priznať každému z nich finančné zadosťučinenie 300 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

37. Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorú vyčíslili na 1 521,60 eur. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľov [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], ktorých základné práva podľa ústavy a právo podľa dohovoru boli porušené, a priznal vyčíslenú a uplatnenú náhradu v celkovej sume 1 521,60 eur.

38. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku okresného súdu a krajského súdu) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2026 v sume 396,50 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky)

a režijnom paušále ku každému z nich po 15,863 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) so zohľadnením skutočnosti, že je právny zástupca sťažovateľa platcom dane z pridanej hodnoty (bod 3 výroku tohto nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu